

Udvalget har drøftet den Tanke, at Dødsattesten og den foreskrevne Erklæring fra en Læge om, at der efter hans Skøn ikke er nogen Grund til Mistanke om, at Døden er foraarsaget ved en Forbrydelse, skulde kunne udstedes af enhver Læge, som tidligere har behandlet den afdøde. Gennem Justitsministeriet har Udvalget fremskaffet Oplysninger om de Erfaringer, som Embedslægerne under den nuværende Ordning har indhøstet, navnlig om man i noget Tilfælde er kommet paa Spor efter en Forbrydelse, eller om Embedslægen har nægtet at afgive en saadan Erklæring af Hensyn til en mulig begaaet Forbrydelse. Stadslægen i København, som i den Anledning har udsendt Forespørgsler til samtlige Kommunelæger, udtaler, at man i intet Tilfælde er kommet paa Spor efter en Forbrydelse, og kun i eet Tilfælde er der nægtet Udstedelse af den forlangte Attest, men Grunden dertil var, at vedkommende Læge havde Mistanke om, at der forelaa Selvmord. Stadslægen formener derfor, at Erfaringerne viser, at det ikke har været til nogen positiv Nytte, at det har været Embedslæger, som skulde foretage Ligsynet og udstede Erklæringerne, og tilføjer, at Kravet herom har medført en Udgift for Befolkningen og undertiden ogsaa en Ulempe. I Modsætning hertil erklærer Amtslægen i Københavns Amtslægekreds, at de nugældende Bestemmelser om Embedslægenes Medvirkning har virket særdeles tilfredsstillende i forebyggende Henseende, og den samme Anskuelse er fremsat af Kredslægeforeningen i en til Udvalget indsendt Henvendelse, hvori Foreningen under nærmere Motivering henstiller, at de nugældende Bestemmelser om Embedslægenes Medvirkning bibeholdes. Under disse Omstændigheder er der i Udvalget opnaaet Enighed om at tiltræde Lovforslagets Bestemmelser, saaledes som de er foreslaaet, d. v. s., at Dødsattesten og den omtalte Erklæring kan udstedes af den Læge, der har behandlet den afdøde under hans sidste Sygdom, men hvis den afdøde ikke er blevet behandlet af en Læge under sin sidste Sygdom, skal Attesten og Erklæringen ligesom hidtil udstedes af Kredslægen paa det Sted, hvor Dødsfaldet har fundet Sted.

Udvalget har foreslaaet en mindre Ændring i § 1, 4de Stykke. I Lovforslaget staar der, at en af den afdøde underskreven formløs Erklæring skal anses lige med en for Vidner oprettet Erklæring, medmindre dens Rigtighed bestrides af den afdødes Ægtefælle, Forældre, Børn eller Søsken. Udvalget har anset det for urimeligt, at

f. Eks. Søsken skulde kunne bestride Rigtigheden af en saadan Erklæring, naar den var godkendt af Ægtefælle eller Børn, og man har derfor foreslaaet Bestemmelsen ændret til, at Rigtigheden kan bestrides af Ægtefællen — det vil altsaa sige den samlevende Ægtefælle — eller Børn eller, hvis saadanne ikke findes, da af Forældre eller Søsken i den nævnte Orden. Denne Bestemmelse maa naturligt forstaaes saaledes, at det først og fremmest er Ægtefælle eller Børn, der har Ret til at bestride Erklæringens Rigtighed, men hvis der ikke findes saadanne, som kan nedlægge Indsigelse, enten fordi de overhovedet ikke eksisterer, eller fordi de ikke er nærværende, gaar Retten til Indsigelse over paa Forældre eller Søsken.

Udvalget har fremskaffet nogle Oplysninger om Taksterne for Begravelser og Ligbrænding i København. Det fremgaar af disse, at en almindelig Begravelse koster 249 Kr., medens en tilsvarende Ligbrænding koster 182 Kr. Hvis Dødsfaldet ikke har fundet Sted i umiddelbar Nærhed af et Krematorium, vil der naturligvis til Ligbrændingsudgifterne komme Udgifter til Transport af Liget. Men disse Udgifter er ikke særlig store; den længste Strækning, der kan være Tale om at transportere et Lig, for at det kan blive brændt, er vel fra Sønderborg til Aarhus. Det vil koste 128 Kr. 70 Ø. Man kan saaledes sige, at der i Almindelighed ikke er stor Forskel paa Udgifterne til Begravelse og til Ligbrænding. Udvalget har da ment, at der ikke var Grund til at bibeholde den gamle Lovs Bestemmelser om, at Iværksættelse af Ligbrænding skal være betinget af, at den kan ske uden Skade for nogen, som har Krav paa den afdødes Bo. Derfor foreslaar Udvalget, at Lovforslagets § 1, sidste Stykke, udgaar.

Disse to smaa Ændringsforslag er tiltraadt af den højtærede Justitsminister, og jeg skal paa Udvalgets Vegne indstille dem til Vedtagelse i det høje Ting.

Justitsministeren (Rytter): Jeg takker Udvalget for den elskværdige Behandling af Sagen. Der staar i § 2 b.: „den Læge, som har behandlet den afdøde under hans sidste Sygdom“. Jeg er blevet spurgt, om Udtrykket „sidste Sygdom“ ogsaa omfattede en Sygdom, som laa flere Aar tilbage i Tiden. Jeg tror, at det vil fremgaa af Sammenhængen, at det betyder den Sygdom, der fører til Døden, saaledes at en Sygdom, der ligger